

РЕШЕНИЕ

№ 571

София, 22.12.2025 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и пета година, в състав:

Председател: Бисер Троянов

Членове: 1. Весислава Иванова

2. Иван Стойчев

при секретаря Галина Иванова и с участието на прокурора Максим Колев разгледа докладваното от съдия Троянов к.н.д. № 812 по описа за 2025 г.

Касационното производство е образувано по протест на Великотърновската апелативна прокуратура, две касационни жалби на частните обвинители и касационна жалба на подсъдимия Г. В. Т. против въззивно решение № 95 от 03.07.2025 г. по в.н.о.х.д. № 90/2025 г. на Великотърновския апелативен съд, втори наказателен състав. С касационния протест Великотърновската апелативна прокуратура счита наложеното на подсъдимия наказание от 20 години лишаване от свобода за явно несправедливо по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, в каквато насока са развитите доводи и прави искане за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане за увеличаване на наказанието и налагане на по-тежкото от предвидените алтернативи, а именно доживотен затвор.

В касационната жалба на частните обвинители: М. Г. А., К. Ц. Л., В. Ц. В., Д. Л. Д., П. Д. Л., И. З. Т. и С. В. К., подадена чрез поверениците им адвокатите Н. Д. и адв. Р., се излагат подробни доводи по чл. 348, ал. 1, т. 3 във вр. с ал. 5, т. 1 от НПК за явната несправедливост на наказанието и искане за неговото увеличаване. В касационната жалба са посочени числово и другите две касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК, но доводи в тяхна подкрепа на не са изложени.

С касационната жалба на частните обвинители А. Л. И., Б. В. Ц. и В. К. Ц., чрез повереника им адвокат Б. К., се оспорва вида и размера на определеното наказание лишаване от свобода и се иска неговото увеличаване в следващото по-тежко: доживотен затвор.

Подсъдимият Г. В. Т., чрез защитника си адвокат Н. Я., оспорва въззивното решение по всички касационни основания, предвидени в чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК. Настоява за преквалификация на деянието като извършено по непредпазливост по чл. 343 от НК, както и за намаляване на наказанието. В жалбата твърди, че с отказите за назначаване на допълнителни експертизи съдът е допуснал съществено нарушение на процесуалните му права, а решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка и неразкрита обективна истина. Заради нарушения на наредбата за установяване на алкохол неправилно е прието обстоятелството „пияно състояние“. Наложено наказание счита за несправедливо на събраните смекчаващи

обстоятелства и съпричиняването на пострадалия пътник в автомобила, който бил без поставен предпазен колан, а смъртта му се дължи на задушаване в болничното заведение и не е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото при пътнотранспортното произшествие счупване на крак.

Представителят на Върховната прокуратура поддържа протеста по изложените в него съображения и счита жалбата на подсъдимия за неоснователна, тъй като материалният закон е приложен правилно и не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

В съдебно заседание пред касационната инстанция частните обвинители А. Л. И. и В. К. Ц. – лично и като законен представител на малолетния Б. В. Ц., както и повереникът им адвокат Б. К. оспорват доводите на подсъдимия за нарушения на материалния и на процесуалния закон, тъй като не са проявени по делото. Поддържат подадената от тях жалба с искане за увеличаване на наказанието, навеждайки аргументи за високата обществена опасност на подсъдимия, неговите минали осъждания за престъпления и наложени административни санкции, първоначалното му поведение да заблуди разследващите органи за действителния водач на автомобила, които преценени съвкупно налагали изолирането на виновния деец от обществото завинаги.

Частните обвинители М. Г. А., П. Д. Л., И. З. Т. и С. В. К., както и техният повереник адв. Р. също оспорват касационната жалба на подсъдимия и считат, че въззивният съд не е нарушил материалния закон, деянието правилно е квалифицирано като изключително тежко и извършено при евентуален умисъл. Поддържат своята касационна жалба по изложените в нея съображения и считат, че единственото справедливо наказание за подсъдимия е доживотният затвор. Частните обвинители К. Ц. Л., В. Ц. В. и Д. Л. Д. не вземат становище.

Подсъдимият Г. В. Т. и защитникът му адвокат Н. Я. поддържат касационната си жалба и оспорват исканията на представителите на публичното и частното обвинение.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на постъпилите протест и жалби, изложените от страните съображения в открито съдебно заседание и извърши касационна проверка в законоустановените предели, намери следното: С решение № 95 от 03.07.2025 г. по в.н.о.х.д. № 90/2025 г. Великотърновският апелативен съд, втори наказателен състав потвърдил присъда № 2 от 13.01.2025 г. по н.о.х.д. № 454/2024 г. на Плевенския окръжен съд, с която подсъдимият Г. В. Т. бил признат за виновен в това, че на 20.07.2023 г., на пътя от гр. Плевен за гр. Ловеч, в близост до разклона за с. Р., Плевенска област, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил „Мерцедес С 200, с немски регистрационен № *****, нарушил правила за движение по пътищата (чл. 5, ал. 3, т.1; чл. 16, ал. 1, чл. 21, ал. 1 и чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП) и умишлено причинил смъртта на повече от едно лице: Ц. Д. Л., С. Б. И. и Н. И. Т., като случаят е особено тежък, поради което и на основание чл. 342, ал. 3, б. „в“, пр. 2 във връзка с ал. 1 от НК и чл. 54 от НК му наложил наказание от двадесет години лишаване от свобода, за изпълнението на което определил първоначален строг режим, на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗИНЗС. Съдът зачел, на основание чл. 59, ал. 1 от НК предварителното задържане на подсъдимия Г. В. Т., считано от 21.07.2023 г. до влизане на присъдата сила и се разпоредил с веществените доказателства по делото. Съдилищата възложили в тежест на подсъдимия разносните по делото и направените такива от частните обвинители.

Касационният протест, касационните жалби на частните обвинители и на подсъдимия са процесуално допустими, подадени са в законовия срок, от легитимирани страни и срещу акт, подлежат на касационна проверка.

I. По наведените доводи за нарушение на материалния и процесуалния закон: Доводите са залегнали в касационната жалба на подсъдимия. Тя представлява буквален препис на писменото допълнение на въззивната му жалба, заедно с извадки от съдебния протокол за конкретни изявления на вещите лица И. и М. и разширена с нови позовавания от протокола. Нови доводи в касационната жалба не са наведени, а на вече заявените въззивната инстанция е дала изчерпателни и убедителни отговори. В подкрепа на изложеното във въззивното решение, следва да се добави следното:

1. Касаторът подновява възражението си, че с отказа да се извърши проверка на контролната проба за установената концентрация на алкохол в кръвта доказателственият анализ на въззивния съд е едностранчив, поради което подсъдимият е осъден по обвинение, което не е доказано по несъмнен начин. Твърдението е несъстоятелно.

Първоначалното изследване на кръвната проба на подсъд. Г. Т. е прието за достоверно, а резултатът от него – за достатъчен за разкриване на обективната истина – че водачът е управлявал МПС с концентрация от 1,16 промили алкохол в кръвта. Решаващите процесуални органи не са имали основание да наредят повторна проверка, защото пияното състояние на подсъдимия е било категорично изяснено – от записа в протокола за химическо изследване (л. 112-113 т. 1 от д.п.), според който двете епруветки с кръвна проба са отговаряли на законовите изисквания, посочени са методът на изследване и полученият резултат, идентичността на лицето, от което са взети пробите. Достоверността на тези обстоятелства са потвърдени и в разпита на експерт-химика, провел изследването, в съдебното заседание на окръжния съд.

Доказателствената маса е попълнена законосъобразно с допустимо и достатъчно доказателство за формиране на правилна преценка за пияното състояние на подсъдимия като водач, причинил пътнотранспортното произшествие. Това обстоятелство има значение за обосноваване на правните изводи за високата обществена опасност на дееца и за особено тежкия случай (редом с други обстоятелства като: съдебно минало, административни нарушения, липса на правоспособност; броя на жертвите и т.н.).

При разпитите на обвиняемия Г. Т. на досъдебното производство (21.07.2023 г., 15.09.2023 г. и 19.02.2024 г.) не са отправяни искания за повторна химическа проверка. Такива не са предявявани и с писмени молби. При предявяване на разследването на 08.03.2024 г. обвиняемият и неговият защитникът поискали назначаването на тройна съдебно-химическа експертиза, извън минимално допустимият срок за съхранение на контролната кръвна проба. Искането е било отклонено от наблюдаващия прокурор с постановление от 18.02.2024 г., поради липса на правни основания за това. Първоинстанционният съд също не е намерил основание в чл. 153 от НПК да назначи повторна химическа експертиза.

Всичко това навежда към извода, че съдилищата не са допуснали процесуално нарушение на правата на подсъд. Г. Т., каквото твърдение се поддържа в касационната жалба.

2. Второто възражение на касатора за нарушения на изискванията на Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, е отхвърлено от въззивната инстанция като неоснователно. Тя е изследвала обстойно действията на полицейския

орган и е намерила стриктно спазване на нормативните изисквания на чл. 4 от наредбата – кръвните проби са взети от медицински специалист от болничното заведение, в което подсъдимият е бил настанен след пътнотранспортното произшествие и до което бил превозен с линейка. От значение за правилното химическо изследване е кръвната проба да е иззета съобразно утвърдения медицински стандарт и правилно съхранявана до нейното предаване в химическата лаборатория. Събраните и анализирани от въззивната (а и от първата) инстанция доказателства разкриват тъкмо това и отхвърлят всякакво съмнение в достоверността на получения резултат. Времето на издаване на талона от полицейския орган не е в състояние да опорочи химическото изследване, проведено от друго лице.

3. Въпросите с квалификацията на експерта-химик, провел изследването на кръвната проба на подсъдимия и вписването му в списъка на вещите лица е подробно изяснен по делото и не е в състояние да компрометира събраното чрез това изследване доказателство. Освен това, химическите изследвания на кръвните проби за наличие на алкохол се провеждат в специализирани лаборатории към изрично посочени в чл. 19, ал. 1 от наредбата здравни заведения в страната, поради което за компетентността на химиците не е необходимо същите да бъдат допълнително вписвани в списъка на вещите лица, одобрени от окръжните и апелативните съдилища, тъй като те изпълняват служебните си задължения въз основа на трудово правоотношение с държавно учреждение. Обстоятелството, че по делото не е представена диплома за завършено висше образование от химика Кунова не представлява доказателствена празнота, защото това обстоятелство не е част от предмета на доказване. По делото не е налице съмнение, че тя е с образование в областта на химическата наука и не е необходима допълнителната квалификация в областта на медицината (ендокринология и фармакология) за което неоснователно провелият изследването е упрекнат в касационната жалба.

4. Все в насока към нарушаване на процесуалните права на подсъдимия е и твърдението, че с отказа да се назначи „комисионна“ медицинска експертиза са останали неизяснени обстоятелства около видимостта на мотоциклета в тъмната част от денонощието, дали се касае до сумрак или не, и как липсата на поставен предпазен колан на спътника на подсъдимия, братовчед му Н. Т., се е отразила на характера и степента на получените увреждания и дали смъртта му не е настъпила следствие на проведените медицинските мероприятия в болничното заведение.

Отговорът се съдържа във въззивното решение. Апелативният съд се е позовал на заключението по съдебномедицинската експертиза на трупа на Н. Т. и на обясненията на вещото лице в съдебно заседание пред първата инстанция, според които е налице непрекъсната, пряка и непосредствена причинна връзка между пътнотранспортното произшествие и смъртта на пострадалия. Непосредствената причина за леталния изход е аспирация на стомашно съдържимо (рефлукс) в белите дробове, развила се на фона на генерализирана травма (сърдечно-съдова и дихателна) и употреба на психотропни вещества от пострадалия – наркотиците кетамин и морфин. Аспирацията не е възникнала по време на медицинска манипулация, а при рефлукс. Вещото лице е застъпило категоричното становище, че са били извършени всички възможни медицински действия, за да се осигури дихателна проходимост, като пострадалият Н. Т. е бил интубиран и поставен на белодробна вентилация. При тези специални познания на експерта-медици съдилищата не са имали основание да изследват посочената в касационната жалба версия за „независимо съпричиняване на смъртта от лекарския екип“. Тя не е част от предмета на доказване и отказът от

допускане на подобна експертна е правилен, поради което не са били ограничени правата на подсъдимия.

Останалите обстоятелства са изяснени в хода на делото, те са част от фактическата обстановка и са били предмет на анализ при формиране на вътрешното убеждение на съдебния състав. Той е отказал да приеме съпричиняване на вредоносния резултат, поради липса на поставен обезопасителен колан от спътника на подсъдимия (постр. Н. Т.), тъй като задължение на водача на превозното средство по чл. 183, ал. 4, т. 7 от ЗДвП е да следи за това. Времето на транспортното произшествие е означено в тъмната част от денонощието, настъпило след 21.30 ч., предвид залеза в деня на инцидента (20.53 ч.) и последвалите 37 мин „граждански полумрак“ (с. 31 от въззивното решение). Усилията на подсъдимия Г. Т. и неговата защита да докажат, че контурите на мотоциклета не са били ясно видими по време на удара, защото е било полумрак, се оказали безрезултатни и нямат отношение към виновното поведение на водача на автомобила при движението му в лентата за насрещно движение. Правилно е отказано назначаването на допълнителна автотехническа експертиза, тъй като времето на пътнотранспортното произшествие не съвпада със залеза или със здрача (сумрак), поради което изясняването на този въпрос е бил неотносим към предмета на делото.

5. Касаторът претендира преквалификация на деянието като извършено при непредпазливост, но наведените от него доводи, които бяха разгледани по-горе и чиято основателност бе отхвърлена, не способстват към такъв извод. Поради липса на изрично наведени аргументи против изводите за евентуален умишъл у дееца и особено тежкия случай на деянието, касационната инстанция не намира основание да излага допълнителни съображения. Доказаният факт по делото, че подсъд. Г. Т. се е движел без обективна причина в лентата за насрещно движение, продължително време и на прав пътен участък, не е извършвал маневрите изпреварване или заобикаляне, няма хлъзгане на возилото по пътната настилка, нито отклонение поради неупражнен контрол над приборите за управление, разкрива евентуалния умишъл за реализиране на транспортното престъпление. Подсъдимият се е отнесъл безразлично към настъпването на вредоносните последици, защото не е направил нищо, за да се върне в отредената му за движение пътна лента, нито е намалил скоростта на автомобила, за да избегне смъртта на трите жертви, но е продължил напред въпреки приближаващият се към него мотоциклет.

6. Касационният съд констатира, че в обема на повдигнатото обвинение са инкриминирани правила от Закона за движение по пътищата, които не са част от обективните признаци на престъплението. Пряко нарушените правила от закона, към който бланкетът на чл. 342, ал. 3 от НК препраща, са тези по чл. 16, ал. 1 и чл. 21, ал. 1 от ЗДвП – водачът е нарушил забраната да не навлиза в лентата за насрещно движение (освен при изпреварване или заобикаляне) и е управлявал автомобила с превишената за извън населено място скорост от 99,22 км/ч. (към момента на удара). Останалите нарушения на чл. 5, ал. 3, т. 1 и на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП са действително проявени, защото подсъдимият е управлявал лекия автомобил с концентрация на алкохол в кръвта от 1,16 промили и никога не е притежавал свидетелство за правоуправление, за което многократно е бил санкциониран по административен ред. Но тези нарушения не са част от състава на престъплението по чл. 342, ал. 3 от НК, защото бланкетната диспозиция не препраща към тях (за разлика от чл. 343, ал. 3 от НК). Тези фактически констатации са част от индивидуализиращите наказанието обстоятелства, защото способстват към завишаване на обществената опасност на дееца. Отделно от това, те

участват в изграждането на правния извод за особено тежкия случай на престъплението, редом с други отегчаващи обстоятелства които, също като тях, не са част от правната квалификация. За да бъдат част от състава на престъплението те обективно следва да способстват към неговото реализиране, т.е. – от тяхното нарушаване пряко и непосредствено да произтичат престъпните последици, да представляват причина за настъпване на причинно-следствен процес, довел до престъпния резултат (смъртта на пострадалите). Това обстоятелство е следвало да бъде съобразено от първата и от въззивната инстанция, които да прецизират правната квалификация на престъплението, като приложат закон за същото наказуемо престъпление и оправдаят подсъд. Г. Т. за неправилно инкриминираните му разпоредби на чл. 5, ал. 3, т. 1 и чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Нарушението на материалния закон, допуснато от предходните съдебни инстанции, може да бъде отстранено от ВКС, тъй като фактическата обстановка по делото не се променя, а приложимият закон за същото наказуемо престъпление не засяга забраната за влошаване положението на подсъдимия и е в правен интерес на всички страни. Касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК следва да бъде служебно приложено от ВКС, тъй като делото е пренесено във върховната инстанция и погрешно разтълкуваният материален закон подлежи на поправяне, за да бъде правилно приложен по конкретното делото и еднообразно прилаган към всички сходни случаи.

Поради липса на конкретна обосновка в жалбата на частните обвинители доводите им за нарушение на материалния и на процесуалния закон не могат да бъдат разгледани.

II. По наведените доводи за явна несправедливост на наказанието:

Всички страни спорят за присъденото на подсъдимия наказание като явно несправедливо.

1. Подсъдимият настоява за намаляване размера на наказанието лишаване от свобода. Основните му доводи са съсредоточени към поведението на две от трите жертви, за които се претендира, че са допринесли за възникване на престъпните последици. Липсата на поставен обезопасителен колан от спътника на подсъдимия, постр. Н. Т., бе разгледана по-горе и това поведение не е прието за съпричиняване на вредите, доколкото подсъдимият като водач на автомобила също има правно задължение пътниците да поставят своите обезопасителни колани. А след като сам е нарушил законово задължение не може да се облагодетелства от същото това нарушение.

Превишената с 11 км скорост на движение на мотоциклетиста Ц. Л. също е дадена като пример за съпричиняване. Той се е движел с 91,4 км/ч при разрешени 80 км/ч за извън населено място. Съпричиняване от друг участник в движението може да се приеме тогава, когато нарушеното от него задължително правило за движение е допринесло за настъпване на престъпния резултат. В случая това не е така, тъй като мотоциклетистът се е движел в своята лента за движение и ако подсъдимият не беше управлявал противозаконно автомобила си в същата лента удар не би настъпил. Следователно, превишената от мотоциклетиста скорост на движение представлява само административно нарушение на чл. 21 от ЗДвП и не е в причинна връзка с настъпилото ПТП.

Посочените от подсъдимия Г. Т. доводи за несъобразено от съдилищата съпричинителско поведение на други лица спрямо настъпилия общественоопасен резултат са неоснователи и не могат да доведат до намаляване на наказанието. Искането на подсъдимия не може да бъде удовлетворено.

2. Индивидуализирайки наказателната отговорност на подсъдимия Г. Т. въззивният съд е съобразил всички смекчаващи и отегчаващи обстоятелства. За смекчаващи обстоятелства е отчетл оказаното съдействие от подсъдимия за изваждане на постр. Н. Т. от автомобила приживе, както и фактическото му съжителство с майката на детето му и грижите, които полага за тях (за другите две деца в акта им за раждане е вписана само майката). Като отегчаващи обстоятелства са възприети: броят на жертвите от деянието, надхвърлящи съставомерните престъпни последици; лошите характеристични данни на подсъдимия; многократните му осъждания за умишлени престъпления от общ характер; пияното състояние на подсъдимия като водач на МПС; управлението на возилото без придобито право за това (подсъдимият няма издадено свидетелство за управление на МПС); неколккратно наложените му административни санкции за нарушения на пътя. Пияното състояние на подсъдимия и липсата на правоспособност за управление на МПС не са част от правната квалификация на деянието, тъй като по време на извършване на престъплението сега действащата ал. 4 (нова, ДВ. бр 61/25 г.) на чл. 342 не е била действащ наказателен закон и затова тези обстоятелства се преценяват като отегчаващи наказанието.

Всичко това е дало основание на въззивния съд правилно да заключи, че подсъдимият системно е демонстрирал поведение към несъобразяване с предвидения от закона обществен и правов ред, а negliжирането на тези правила за съжителство са формирали у него чувството за безнаказаност.

Неправилно в решението са коментирани двете висящи наказателни производства, водени срещу подсъдимия от немските власти, тъй като те не са завършили с влязла в сила осъдителна присъда, а коментарът им нарушава принципът за невиновност, регламентиран в чл. 16 от НПК. Също така, без основание са описани и криминалистическите справки за подсъдимия, които не могат да бъдат предмет на обсъждане в наказателните производства, дори и с оглед характеристични данни на дееца, по вече изложените съображения. Тези обстоятелства не са част от обема индивидуализиращи наказанието предпоставки, поради което следва да бъдат изключени. Тяхното значение не повлиява съществено на преценката за справедливост на наказанието и не налага намаляване на определения с присъдата размер на лишаването от свобода.

Оправдаването на подсъдимия от ВКС за нарушенията на чл. 5, ал. 3, т. 1 и на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, които не са част от правната квалификация на деянието, също не налага намаляване на наказанието, тъй като по изложените по-горе съображения те са взети предвид при индивидуализацията на наказателната отговорност.

Извършеното пътнотранспортно престъпление се характеризира с изключително висока степен на обществена опасност, отличаващо го от останалите престъпления от същия вид и представлява особено тежък случай. Обществената опасност на подсъдимия Г. Т. е изключително висока и за постигането най-вече на специалната превенция е необходимо същият да бъде изолиран от обществото за продължителен период от време. Целите на наказанието могат да бъдат постигнати с определената в присъдата санкция от двадесет години лишаване от свобода. Видът и размерът на наказанието са подбрани в съответствие с изключителността на престъплението и на неговия извършител. Ето защо, касационният съд счита наказанието за справедливо определено, като същото може да способства за постигане на целите по чл. 36 от НК и най-вече да способства за поправянето и превъзпитанието на подсъдимия към спазване на законите и моралните задължения в обществото.

3. Публичното и частното обвинение настояват с протеста и с жалбите за увеличаване на наказанието в следващото по-тежко по вид, а именно – доживотен затвор. В теорията и в съдебната практика е утвърдено разбирането, че това наказание се налага когато деянието е изключително тежко и деецът е непоправим чрез друго по-леко от предвидените наказания. Несъмнено това се знае от лицата, упражняващи юридическата професия.

В конкретния случай, деянието разкрива своята изключителност. Но от разкритите по делото смекчаващи и отегчаващи обстоятелства не може да се изведе убедено и категорично съждение, че поради личностови особености подсъдимият Г. Т. не може да бъде превъзпитан със срочно наказание лишаване от свобода, поради което единственото подходящо за него наказание е доживотният затвор, каквото искане развиват представителите на публичното и на частното обвинение. Наличието на две смекчаващи обстоятелства препятства формирането на извод за непоправимост на дееца. Тъкмо обратното, по време на изпълнение на санкцията от двадесет години лишаване от свобода на подсъд. Г. Т. ще бъде отнета възможността да върши други престъпления, а продължителният срок за изпълнение на наказанието може да способства към поправянето и превъзпитанието на дееца към спазването на законите и добрите нрави в обществото, без риск от възобновяване на престъпните наклонности изяви досега. Сигурни обстоятелства за непоправимостта на дееца не са намерени от съдилищата, а и такива не се сочат в касационните жалби на частните обвинители и в протеста на прокуратурата. В противен случай, ако такива обстоятелства бяха налични по делото, настояващите за по-тежка санкция страни в процеса биха ги извели и обосновавали твърдение за непоправимостта на подсъдимия с което и да е друго наказание, освен с най-тежкото от предвидените. Наведените в протеста и в касационните жалби съображения се основават изцяло на разкритите по делото отегчаващи отговорността обстоятелства, а по изложените по-горе съображения те обосновават справедливостта на определеното с присъдата наказание от двадесет години лишаване от свобода. Ето защо, касационният съдебен състав прие за неоснователни исканията на публичното и на частното обвинение за утежняване на наказателната отговорност на подсъд. Г. Т. и осъждането му на доживотен затвор. Касационният протест и касационните жалби на частните обвинители следва да бъдат оставени без правни последици.

При така изложените мотиви Върховният касационен съд намери жалбите и протеста за неоснователни. Обжалваното решение на Великотърновския апелативен съд следва да бъде изменено, на основание чл. 354, ал. 2, т. 2, пр. 1 във вр. с ал. 1, т. 4 от НПК, като се приложи закон за същото наказуемо престъпление по чл. 342, ал. 3, б. “в”, пр. 2 във вр. с ал. 1 от НК и подсъдимият Г. В. Т. бъде оправдан за инкриминираните му разпоредби на чл. 5, ал. 3, т. 1 и чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, които не са част от правната квалификация на извършеното престъпление.

Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 2, т. 2, пр. 1 във вр. с ал. 1, т. 4 от НПК

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ решение № 95 от 03.07.2025 г. по в.н.о.х.д. № 90/2025 г. на Великотърновския апелативен съд, втори наказателен състав, като прилага закон за друго еднакво наказуемо престъпление и ПРЕКВАЛИФИЦИРА извършеното от подсъдимия Г. В. Т. в същото наказуемо престъпление по чл. 342, ал. 3, б. “в”, пр. 2

във вр. с ал. 1 от НК и го оправдава за това с нарушенията на чл. 5, ал. 3, т. 1 и чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП да е предизвикал съставомерния престъпен резултат.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.